

Hadd mondjak halk verset terólad én ma
Szelíd és megvetett, rőt színű tégla.

Oly kicsiny vagy, mégis oly hatalmas.
A karcsú dóm mi más mint téglahalmaz?

Mint minden jónak- ég felé tör vágyad,
Belőled épülnek a büszke házak.

Épül belőled sok, sok pompás város
S ha hívnak, mégis kunyhók rongy falához.

Atomjaid közt irgalmasság lüktet,
Fagytól, hidegtől óvod bús testünket.

Lépcső is vagy. Járunk rajtad le és fel.
S tűröd alázatos, halk békességgel.

S ki gondolná, hogy te vetettél ágyat
A művészetnek és a kultúrának.

Én tisztelője tollnak és ecsetnek, Megvetett tégla téged is szeretlek.